YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

17 päivänä toukokuuta 2001 *

Asiassa C-449/98 P,

International Express Carriers Conference (IECC), kotipaikka Geneve (Sveitsi), edustajinaan avocat E. Morgan de Rivery, avocat J. Derenne ja avocat M. Cunningham, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) asiassa T-110/95, IECC vastaan komissio, 16.9.1998 antaman tuomion (Kok. 1998, s. II-3605) kumoamista,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään K. Wiedner, avustajanaan N. Forwood, QC, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

La Poste, edustajanaan avocat H. Lehman, prosessiosoite Luxemburgissa,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta

ja

The Post Office,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat A. La Pergola ja M. Wathelet sekä tuomarit J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, N. Colneric, S. von Bahr ja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: osastopäällikkö D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan International Express Carriers Conferencen (IECC), edustajinaan E. Morgan de Rivery, J. Derenne ja M. Cunningham, komission, asiamiehenään

K. Wiedner, avustajanaan barrister C. Quigley, ja La Posten, edustajanaan avocat C. Massa, 14.11.2000 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.1.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 International Express Carriers Conference (jäljempänä IECC) on yhteisöjen tuomioistuimeen 8.12.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-110/95, IECC vastaan komissio, 16.9.1998 antamaan tuomioon (Kok. 1998, s. II-3605; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana IECC:n nostaman kumoamiskanteen 17.2.1995 tehdystä komission päätöksestä, jolla hylättiin IECC:n kantelu siltä osin kuin se koski EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) soveltamista CEPT-sopimukseen (jäljempänä riidanalainen päätös).

Riidan perustana olevat tosiseikat

2 IECC on tiettyjen pikalähetyspalveluja tarjoavien yritysten etuja valvova järjestö. Sen jäseninä olevat yksityiset toimijat tarjoavat muun muassa edelleenposti-

tukseksi kutsuttuja palveluita, mikä tarkoittaa valtiosta A peräisin olevan postin kuljettamista valtion B alueelle, jossa se jätetään johonkin kansallisen postilaitoksen postitoimipaikkaan kannettavaksi lopulliselle vastaanottajalle tässä valtiossa (ABB-edelleenpostitus) tai edelleen kohti valtiota A (ABA-edelleenpostitus) tai C (ABC-edelleenpostitus).

3 Edelleenpostitus mahdollistaa sen, että merkittävät ulkomaanpostin lähettäjät voivat valita sen kansallisen postihallinnon tai ne kansalliset postihallinnot, jotka tarjoavat parhaimman palvelun edullisimpaan hintaan ulkomaanpostin jakamiseksi. Tästä seuraa, että yksityisten toimijoiden välityksellä edelleenpostituksen seurauksena kansalliset postilaitokset joutuvat kilpailemaan keskenään kansainvälisen postin jakelusta.

4 IECC teki komissiolle 13.7.1988 kantelun 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 3 artiklan 2 kohdan nojalla.

5 Kantelussa oli kaksi osaa, joista ensimmäinen perustui EY:n perustamissopimuksen 85 artiklaan (josta on tullut EY 81 artikla) ja jälkimmäinen EY:n perustamissopimuksen 86 artiklaan (josta on tullut EY 82 artikla). Kantelunsa ensimmäisessä osassa, jolla yksin on merkitystä nyt käsiteltävänä olevan valituksen osalta, IECC väitti, että tietyt Euroopan yhteisöön kuuluvien valtioiden kansalliset postilaitokset olivat tehneet lokakuussa 1987 Bernissä joidenkin yhteisön ulkopuolisten valtioiden kansallisten postilaitosten kanssa päätemaksujen yhdenmukaistamista koskevan sopimuksen, jota nimitettiin CEPT-sopimukseksi.

6 IECC esitti tarkemmin, että useat yhteisön jäsenvaltioiden kansalliset postilaitokset olivat huhtikuussa 1987 Yhdistyneessä kuningaskunnassa pidetyssä

kokouksessa tutkineet mahdollisuuksia yhteisen menettelylinjan luomista varten sen kilpailun torjumiseksi, jota edelleenpostituspalveluja tarjoavat yksityiset yritykset aiheuttivat. Euroopan posti- ja telehallintojen yleiskokouksen (Conférence européenne des administrations des postes et télécommunications) yhteydessä muodostettu työryhmä ehdotti myöhemmin päätemaksujen korottamista, yhteisten käytännesääntöjen laatimista ja asiakkaille tarjottavien palvelujen parantamista. Työryhmä otti käyttöön lokakuussa 1987 päätemaksuja koskevan uuden järjestelyn, CEPT-sopimuksen, ja ehdotti uusia kiinteitä hintoja, jotka olivat todellisuudessa entistä korkeammat kuvastamatta kuitenkaan kohdemaan postihallinnoille aiheutuvien jakelukustannusten eroja.

7 CEPT-sopimuksen osapuolina olevat kansalliset postilaitokset sopivat siitä, että päätemaksuja korotetaan vuonna 1991 kymmenellä prosentilla, vuonna 1992 viidellä prosentilla ja vuonna 1993 jälleen viidellä prosentilla. Viimeisimmän korotuksen jälkeen CEPT-hinnat olivat 1,491 erityisnosto-oikeutta kilogrammaa kohden ja 0,147 erityisnosto-oikeutta yksikköä kohden.

8 Päätemaksuista tehty CEPT-sopimus oli voimassa 31.12.1995 saakka.

9 Neljäntoista valtion, joista kaksitoista kuuluu Euroopan yhteisöön, kansalliset postilaitokset allekirjoittivat 17.1.1995 alustavan sopimuksen päätemaksuista, jolla korvattiin vuoden 1987 CEPT-sopimus. Kyseisessä sopimuksessa, jota nimitettiin REIMS-sopimukseksi (yleispalveluista vastaavien kansallisten postilaitosten välisten, valtion rajat ylittävien postilähetysten korvausjärjestelmä) (jäljempänä alustava REIMS-sopimus) määrätään pääasiassa sellaisesta järjestelmästä, jossa kohdemaan postihallinto soveltaa lähtömaan postihallintoon kaiken saapuvan postin osalta kiinteää prosenttiosuutta kansallisista maksuista. Tämän sopimuksen lopullinen versio allekirjoitettiin 13.12.1995, ja se ilmoitettiin komissiolle perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun poikkeusluvan saamiseksi (EYVL 1996, C 42, s. 7). Sopimus tuli voimaan 1.1.1996.

Asian käsittely komissiossa ja riidanalainen päätös

10 IECC vaati 13.7.1988 tekemässään kantelussa komissiota tekemään sellaisen kieltopäätöksen, jonka nojalla kansalliset postilaitokset olisivat voineet, ja niillä olisi todellisuudessa ollut velvollisuus, poistaa sen kustannuksiin perustuvan hyödyn, joka edelleenpostitukselle koitui siitä, että päätemaksujen vuoksi postihallinnot saavat liian suuren tai liian pienen korvauksen ulkomaanpostin todellisista jakelukustannuksista, mutta jossa olisi samalla kielletty kansallisia postilaitoksia rajoittamasta tai vääristämästä edelleenpostituksesta johtuvaa kilpailua kun edelleenpostitus tarjoaa muita etuja kustannusten tai palvelujen muodossa.

11 Kantelussa mainitut kansalliset postilaitokset antoivat vastauksensa komission esittämiin kysymyksiin marraskuussa 1988. IECC oli tiiviissä kirjeenvaihdossa komission kilpailuasiain pääosaston (PO IV) eri virkamiesten sekä komission jäsenten Bangemannin ja Brittanin kabinettien kanssa kesäkuun 1989 ja helmikuun 1991 välisenä aikana.

12 Komissio ilmoitti IECC:lle 18.4.1991, että se "oli päättänyt aloittaa asetuksen N:o 17 — — säännösten mukaiset tutkimukset EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan ja 86 artiklan perusteella". Se ilmoitti IECC:lle 7.4.1993 antaneensa 5.4.1993 väitetiedoksiannon, joka oli tarkoitus toimittaa asianomaisille kansallisille postilaitoksille.

13 IECC pyysi 26.7.1994 komissiota EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan (josta on tullut EY 232 artikla) nojalla osoittamaan sille neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklan mukaisen kirjeen, mikäli komissio katsoo, että kansallisia postilaitoksia koskevan kieltopäätöksen tekeminen ei ole tarpeen.

14 Komissio osoitti 23.9.1994 IECC:lle kirjeen, jossa se ilmoitti aikomuksestaan hylätä IECC:n kantelun ensimmäinen osa, joka koski perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen, ja se pyysi IECC:tä esittämään vastineensa asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisesti. IECC esitti 23.11.1994 päivätyssä kirjeessä vastineensa komission kirjeeseen ja pyysi tätä samalla määrittelemään kantansa sen tekemään kanteluun.

15 Komissio lähetti IECC:lle 17.2.1995 riidanalaisen päätöksen, jolla hylättiin lopullisesti IECC:n tekemä kantelu siltä osin kuin se koski perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen.

16 Komissio täsmensi riidanalaisessa päätöksessään seuraavaa:

" — — 5. Komissio vastusti vuoden 1987 CEPT-sopimuksessa määriteltyjen päätemaksujen järjestelmässä pääasiallisesti sitä, että järjestelmä ei perustunut kuluihin, jotka kansallisille postilaitoksille aiheutui eri maista saapuvan postin käsittelystä. — — Tämän johdosta väitetiedoksiannossa korostettiin, että kansallisten postilaitosten maksujen, joita ne perivät eri maista saapuvan postin käsittelystä, oli perustuttava näille postilaitoksille aiheutuneisiin kuluihin.

6. Komissio myönsi, että näiden kulujen täsmällinen laskeminen saattoi olla vaikeaa, ja totesi, että kansallisten maksujen voitiin katsoa antavan asianmukaista viitettä tältä osin. — —

— —

8. — — Komissio on pidetty ajan tasalla niistä vaiheista, jotka johtivat ehdotetun REIMS-järjestelmän syntymiseen. 14 kansallista postilaitosta — — allekirjoitti 17.1.1995 alustavan sopimuksen päätemaksuista, joka tulisi voimaan 1.1.1996. — — International Post Corporationin esittämien epävirallisten tietojen mukaan äskettäin allekirjoitetussa alustavassa sopimuksessa määrätään järjestelmästä, jonka mukaan vastaanottavat kansalliset postilaitokset laskuttavat kaiken sille saapuvan postin osalta kiinteän prosenttiosuuden, joka on laskettu kansallisten maksujen perusteella.

9. Komissio toteaa näin ollen, että kansalliset postilaitokset ponnistelevat aktiivisesti uuden postimaksujärjestelmän laatimiseksi, ja se katsoo tässä vaiheessa, että asianosaiset pyrkivät käsittelemään kilpailuoikeutta koskevat komission huolenaiheet, jotka te myös esitätte aikaisempaa järjestelmää koskevassa kantelussanne. On epätodennäköistä, että vuoden 1987 CEPT-järjestelmään, jota ollaan purkamassa, liittyvä kilpailusääntöjen rikkomista koskeva menettely johtaisi asiakkaidenne kannalta edullisempaan tulokseen. Kieltopäätöksen seurauksena olisi nimittäin ainoastaan se, että päätemaksujärjestelmän tämänhetkinen perinpohjainen uudistaminen ja rakennemuutos viivästyisi, kun muutetun järjestelmän käyttöönoton pitäisi tapahtua lähitulevaisuudessa. Asiassa Automec II — — annetun tuomion [asia T-24/90, Automec v. komissio, Kok. 1992, s. II-2223] perusteella komissio katsoo, että yhteisön edun mukaista ei ole, että komissio käyttää rajoitettuja voimavarojaan yrittämällä ratkaista päätemaksuja koskevan kantelun osan kieltopäätöksellä.

— —

12. — — REIMS-järjestelmä näyttää ainakin väliaikaisesti tarjoavan vaihtoehtoja aikaisempiin rajoittaviin ehtoihin, jotka olivat komission huolenaiheena. REIMS-järjestelmä takaa siinä olevista mahdollisista puutteista huolimatta päätemaksujen ja sisäisten maksujen välisen yhteyden — — .

13. Komissio tutkii epäilyksettä perinpohjaisesti uuden REIMS-järjestelmän ja sen käyttöönoton kilpailusääntöjen valossa. Se tutkii yhteisön etuun liittyvät kysymykset sekä uudistuksien perustan että niiden käyttöönottoon menevän ajan osalta — — ."

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

17 IECC vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.4.1995 jättämällään kanteella, joka merkittiin rekisteriin numerolla T-110/95, EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen päätöksen.

18 Kanteensa tueksi IECC esitti kuusi kanneperustetta: kolmas peruste koski oikeudellista virhettä ja komission tekemää ilmeistä virhettä sen arvioidessa asiaan liittyvää yhteisön etua; ensimmäinen ja toinen peruste koskivat perustamissopimuksen 85 artiklan 1 ja 3 kohdan ja asetuksen N:o 17 4 artiklan 1 kohdan rikkomista; neljäs peruste koski harkintavallan väärinkäyttöä; viides peruste koski EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) rikkomista ja kuudes tiettyjen yleisten oikeusperiaatteiden loukkaamista.

19 Riidanalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kumoamiskanteen perusteettomana ja pysytti näin ollen riidanalaisen päätöksen, jonka mukaan yhteisön etu ei edellyttänyt IECC:n tekemän kantelun "päätemaksuja" koskevan osan ratkaisemista kieltopäätöksellä, kun otettiin huomioon,

että CEPT-sopimus ei olisi enää kauan voimassa, koska se korvataan sellaisella uudella järjestelmällä (REIMS-järjestelmä), jossa päätemaksut liittyvät kiinteämmin kustannuksiin.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi näin aluksi IECC:n esittämät väitteet, joilla pyrittiin osoittamaan, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen ja tosiseikkoja koskevan ilmeisen arviointivirheen asiaan liittyvää yhteisön etua tarkastellessaan (valituksenalaisen tuomion 46—69 kohta).

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän jälkeen IECC:n esittämät väitteet, jotka perustuivat toisaalta siihen, että asianomaisten kansallisten postilaitosten ei ollut katsottu syyllistyneen perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan rikkomiseen CEPT-sopimuksen johdosta, ja toisaalta siihen, että CEPT-sopimukseen väitettiin tosiasiallisesti sovellettavan poikkeusta, joka seurasi IECC:n mukaan siitä, ettei kyseisen sopimuksen osalta ollut tehty kieltopäätöstä, mikä merkitsi perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan rikkomista (valituksenalaisen tuomion 74—77 kohta).

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi lopuksi IECC:n esittämät väitteet, joiden mukaan komissio oli käyttänyt väärin harkintavaltaansa (valituksenalaisen tuomion 83—89 kohta), rikkonut perustamissopimuksen 190 artiklaa (valituksenalaisen tuomion 94—101 kohta) ja loukannut eräitä yhteisön oikeuden yleisiä oikeusperiaatteita (valituksenalaisen tuomion 107—111 kohta).

23 IECC velvoitettiin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan komission ja La Posten oikeudenkäyntikulut, ja Yhdistynyt kuningaskunta ja The Post Office velvoitettiin puolestaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Valitus

24 IECC vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion;

— ratkaisee asian EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan mukaisesti ja kumoaa riidanalaisen päätöksen;

— velvoittaa komission korvaamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut;

— velvoittaa oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa osallistuneet väliintulijat korvaamaan valittajalle kyseisessä tuomioistuimessa syntyneet oikeudenkäyntikulut, jotka aiheutuvat väliintulosta tähän menettelyyn;

— toissijaisesti siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin ei itse ratkaise asiaa, määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin, ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sellaiseen jaostoon, jonka kokoonpanoon kuuluvat tuomarit eivät olleet ratkaisemassa asiaa T-110/95.

25 IECC esittää valituksensa tueksi yhdeksän valitusperustetta. Ensimmäinen näistä perustuu siihen, että tietyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamukset ovat aineellisesti virheellisiä. Toisessa valitusperusteessa, joka jakautuu neljään osaan, IECC väittää pääosin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen määritellessään yhteisön edun oikeudellista käsitettä ja tutkiessaan sitä, oliko komissio soveltanut tätä käsitettä lainmukaisesti. Kolmas valitusperuste koskee perustamissopimuksen 85 artiklan määräysten rikkomista luettuna yhdessä EY:n perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohdan (josta on muutettuna tullut EY 3 artiklan 1 kohdan g alakohta), EY:n perustamissopimuksen 89 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 85 artikla) ja EY:n perustamissopimuksen 155 artiklan (josta on tullut EY 211 artikla) kanssa. Neljäs valitusperuste koskee sen periaatteen loukkaamista, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen lainmukaisuutta voidaan arvioida ainoastaan sellaisten oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen valossa, jotka olivat jo olemassa kyseisen päätöksen tekemisen ajankohtana. Viidennessä valitusperusteessaan, joka jakautuu kolmeen osaan, IECC katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudelliset perustelut ovat ristiriitaisia ja puutteellisia siten, että valituksenalaista tuomiota on pidettävä puutteellisesti perusteltuna. Kuudes valitusperuste koskee yleisen syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista. Seitsemännessä valitusperusteessa vedotaan oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen. Kahdeksas valitusperuste perustuu harkintavallan väärinkäytön oikeudellisen käsitteen virheelliseen tulkintaan. Lopuksi yhdeksännessä valitusperusteessa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklaa on rikottu.

26 Komissio ja La Poste vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa IECC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ensimmäinen valitusperuste

27 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vääristellyt sille esitettyä selvitysaineistoa. Se korostaa, että valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että komissio ei ollut tehnyt minkäänlaista arviointivirhettä katsoessaan, että REIMS-sopimuksen luonnoksessa oli riittävästi takeita siitä, että kansallisten postilaitosten väliset neuvottelut onnistuisivat yleisesti.

"REIMS-sopimuksen luonnoksella" ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkoitti kuitenkin 17.1.1995 laadittua alustavaa REIMS-sopimusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin sekoittanut toisiinsa edellä mainitun alustavan sopimuksen, joka ei ollut vielä komission hallussa riidanalaisen päätöksen tekemisen ajankohtana, ja aikaisemman REIMS-järjestelmää koskevan tiedoksiannon, jonka International Post Corporation oli lähettänyt komissiolle 4.2.1994. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten valittajan mukaan nojautunut aineellisesti virheelliseen toteamukseen.

28 Valituksenalaisen tuomion 63 kohdasta seuraa, että viittauksella REIMS-sopimuksen luonnokseen ei tarkoiteta jotain tiettyä konkreettisesti komission hallussa olevaa erityistä tekstiä tai asiakirjaa, vaan sillä tarkoitetaan tämän luonnoksen sisältöä, jonka International Post Corporation saattoi komission tietoon epävirallisesti antamillaan tiedoilla, kuten myös riidanalaisessa päätöksessä, johon valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa nimenomaisesti viitataan, on mainittu. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen ole nojautunut aineellisesti virheelliseen toteamukseen.

29 Ensimmäinen valitusperuste ei näin ollen ole perusteltu.

Toinen valitusperuste

30 Toisessa valitusperusteessaan, joka jakautuu neljään osaan, valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen asetuksen N:o 17 3 artiklan sekä yhteisön edun oikeudellisen käsitteen ulottuvuuden, määritelmän ja soveltamisen osalta.

Ensimmäinen osa

31 Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti vedonnut asetuksen N:o 17 3 artiklaan perustellakseen sen, että komissiolla oli oikeus hylätä valittajan tekemä kantelu yhteisön edun puuttumisen vuoksi siitäkin huolimatta, että kantelua oli jo tutkittu täysimittaisesti.

32 Valittaja väittää ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-24/90, Automec vastaan komissio, 18.9.1992 antaman tuomion mukaisesti komissio voi joutua arvioimaan, liittyykö asiaan yhteisön etua, juuri sen määrittämiseksi, onko kantelua syytä tutkia vai ei. Asetuksen N:o 17 3 artikla ei koske kuitenkaan niitä velvollisuuksia, joita komissiolla on kantelun tutkinnan osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen ollut väärässä nojautuessaan valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa tähän säännökseen hylätäkseen valittajan väitteen, joka koski sitä, että tutkimukset olivat jo edenneet pitkälle.

33 Valittaja katsoo toisaalta, että asetuksen N:o 17 3 artiklassa komissiolle ei anneta rajatonta harkintavaltaa, jonka turvin se voisi jättää tekemättä päätöksen siitä, onko perustamissopimuksen 85 tai 86 artiklaa rikottu vai ei. Kun otetaan huomioon se, että kilpailuun kohdistui niinkin ilmeinen rajoitus kuin hintojen yhdenmukaistamista koskeva sopimus, joka esillä olevassa asiassa oli CEPT-sopimus, komissiolla oli asian käsittelemisen suhteen yksinomainen toimivalta, eikä tämän toimivallan käyttämiseen voinut liittyä mitään harkintavaltaa.

34 Tältä osin on todettava, että myös itse asetuksen N:o 17 3 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan jos komissio toteaa, että perustamissopimuksen 85 tai 86 artiklaa rikotaan, se "voi" päätöksellään määrätä yritykset, joita asia koskee, lopettamaan tällaisen rikkomisen.

35 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kantelijalla on tosin oikeus saada selvitys siitä, mitä sen kantelulle on tapahtunut, sellaisella komission päätöksellä, josta voidaan nostaa kumoamiskanne yhteisöjen tuomioistuimissa (asia C-282/95 P, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 18.3.1997, Kok. 1997, s. I-1503, 36 kohta). Asetuksen N:o 17 3 artiklassa kantelijalle ei anneta kuitenkaan oikeutta vaatia komissiolta lopullista päätöstä siitä, onko kilpailusääntöjä rikottu vai ei, eikä siinä velvoiteta komissiota missään tapauksessa jatkamaan menettelyä siihen saakka, että asiassa tehdään lopullinen päätös (asia 125/78, GEMA v. komissio, tuomio 18.10.1979, Kok. 1979, s. 3173, 18 kohta; Kok. Ep. IV, s. 633 ja asia C-119/97 P, Ufex ym. v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. I-1341, 87 kohta).

36 Perustamissopimuksen 89 artiklan 1 kohdassa komissiolle annetaan tehtäväksi valvoa perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklassa vahvistettujen periaatteiden soveltamista, ja sen edellytetään määrittelevän ja panevan täytäntöön yhteisön kilpailupolitiikan suuntaviivat. Tämän tehtävän täyttämiseksi komissiolla on oikeus asettaa saamansa kantelut tärkeysjärjestykseen ja sillä on tältä osin harkintavaltaa (em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 88 ja 89 kohta).

37 Se, että komissiolla on tällaista harkintavaltaa, ei riipu siitä, kuinka pitkälle asian tutkimukset ovat edenneet. Tätä tekijää on sitä vastoin pidettävä yhtenä sellaisena yksittäistapaukselle ominaisena seikkana, joka komission on otettava huomioon harkintavaltaansa käyttäessään.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen ole tehnyt oikeudellista virhettä nojautuessaan valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa asetuksen N:o 17 3 artiklaan hylätäkseen kanneperusteen, jonka mukaan komissio ei olisi voinut hylätä IECC:n tekemää kantelua sen vuoksi, että asiaan ei liittynyt riittävää yhteisön etua.

39 Tällaisen tulkinnan omaksuessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään ole millään tavalla myöntänyt, kuten valittaja on väittänyt, että

komissiolla olisi rajaton harkintavalta. Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä vastoin perustellusti korostanut, että kantelun hylkäävä päätös on tuomioistuimen tehtäviin kuuluvan laillisuusvalvonnan alainen, ja täsmentänyt tämän valvonnan ulottuvuutta.

40 Sen valittajan esittämän väitteen osalta, jonka mukaan komissiolla ei ole mitään harkintavaltaa ja että esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa, jossa kyse oli ilmeisestä kilpailunrajoituksesta, joka perustui hintojen yhdenmukaistamista koskevaan sopimukseen, komissiolla olisi velvollisuus tehdä lopullinen päätös siitä, onko asiassa kyse perustamissopimuksen 85 artiklan rikkomisesta, kuten väitetty, vai ei, riittää, kun todetaan, kuten julkisasiamieskin on ratkaisuehdotuksensa 44—48 kohdassa todennut, että toisin kuin valittaja väittää, komissio ei ole riidanalaisessa päätöksessä missään vaiheessa katsonut, että kyse olisi ollut tällaisesta sopimuksesta.

41 Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa ei näin ollen ole perusteltu.

Toinen osa

42 Toisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää jälleen, että komissiolla ei ole enää oikeutta vedota kantelun hylkäämiseksi yhteisön edun puuttumiseen silloin, kun kantelua on jo tutkittu täysimittaisesti ja kun sen osalta voidaan tehdä lopullinen oikeudellinen arviointi.

43 Tämä väite, joka on samankaltainen kuin toisen valitusperusteen ensimmäisen osan alkuosa, on hylättävä syistä, jotka on jo esitetty tämän tuomion 34—38 kohdassa.

Kolmas ja neljäs osa

44 Toisen valitusperusteen kolmannessa ja neljännessä osassa, joita on syytä tarkastella yhdessä, valittaja väittää pääosin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti yhteisön edun käsitettä, koska tutkiessaan sitä, miten komissio on arvioinut yhteisön etua, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rajoittunut tarkastelemaan yhtä ainoaa, ja lisäksi melko epäselvää arviointiperustetta, toisin sanoen arviointiperustetta, joka koski kantelussa mainittujen yritysten käyttäytymisen muuttamista "yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi", sen sijaan, että se olisi tarkistanut edellä mainitussa asiassa Automec vastaan komissio annetun tuomion 86 kohdassa määritellyt yhteisön edun arviointiperusteet, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli itsekin kiinnittänyt huomiota valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei valittajan mielestä ole noudattanut velvollisuuttaan valvoa sitä, miten komissio on soveltanut yhteisön edun käsitettä, eikä se ole tarkistanut etenkään sitä, oliko yrityksen syyksiluettava kilpailunvastainen käyttäytyminen todella jo päättynyt, eikä sitä, etteivät kantelun kohteena olleen kilpailunvastaisen sopimuksen vaikutukset enää jatkuneet.

45 Tältä osin on aluksi syytä todeta, että jotta komissio voi päättää kantelua koskevista jatkotoimenpiteistä, sen on harkintavaltaansa käyttäessään kiinnitettävä huomiota kaikkiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin. Sen on etenkin huolellisesti tutkittava kaikki ne tosiasiaperusteet ja oikeusperusteet, jotka kantelijat saattavat sen tietoon (asia 210/81, Demo-Studio Schmidt v. komissio, tuomio 11.10.1983, Kok. 1983, s. 3045, 19 kohta; asia 298/83, CICCE v. komissio, tuomio 28.3.1985, Kok. 1985, s. 1105, 18 kohta; yhdistetyt asiat 142/84 ja 156/84, BAT ja Reynolds v. komissio, tuomio 17.11.1987, Kok. 1987, s. 4487, 20 kohta; Kok. Ep. IX, s. 249 ja em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 86 kohta).

46 Sitä vastoin koska kanteluun liittyvän yhteisön edun arviointi perustuu kunkin yksittäisen asian olosuhteisiin, ei ole syytä rajoittaa niiden arviointiperusteiden lukumäärää, joita komissio voi käyttää, eikä toisaalta ole myöskään syytä edellyttää komissiolta sitä, että se nimenomaisesti käyttäisi tiettyjä arviointiperusteita (em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 79 kohta).

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että komissio on perustellusti antanut etusijan yhdelle ainoalle yhteisön edun arviointiperusteelle ja jättänyt tutkimatta erikseen edellä mainitussa asiassa Automec vastaan komissio annetussa tuomiossa mainitut arviointiperusteet.

48 Tämän jälkeen on syytä huomauttaa, että valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että "komissio voi päättää, mikäli se perustelee päätöksensä, ettei ole tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin sellaisen kantelun osalta, jossa tuodaan esiin perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan kanssa ristiriidassa olevia menettelytapoja, kun se voi tutkimuksen kohteena olevien tosiseikkojen nojalla perustellusti katsoa, että kyseisten yritysten käyttäytymistä muutetaan yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi".

49 Esillä olevaan asiaan liittyvät olosuhteet huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi oikeudellista virhettä tekemättä katsoa, että komissiolla oli arvioidessaan yhteisön etua perustellusti oikeus nojautua tällaiseen arviointiperusteeseen, jota on sinänsä pidettävä riittävän selkeänä ja täydellisenä, kuitenkin sillä nimenomaisella edellytyksellä, että se perustelee sen, miten tätä perustetta sovelletaan.

50 Lopuksi on todettava, että valittaja on väärässä arvostellessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä olisi laiminlyönyt velvollisuutensa valvoa sitä, miten tätä arviointiperustetta on sovellettu etenkin siltä osin kuin on kyse kantelun kohteena olevan kilpailunvastaisen käyttäytymisen lopettamisesta ja sen vaikutusten päättymisestä.

51 Tältä osin on aluksi syytä tarkentaa, että huomioon otettu arviointiperuste edellytti sitä, että komission tutkittavana olevat tosiseikat antoivat sille perustellun syyn olettaa, että asianomaisten yritysten käyttäytymistä muutetaan. Näin ollen ei ollut tarpeen, että riidanalaisen päätöksen tekemisen ajankohtana näiden yritysten käyttäytymistä olisi jo käytännössä täysimittaisesti muutettu.

52 Toiseksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa varmistanut, että edellä mainittu edellytys on täyttynyt, kun se on tutkinut ja hylännyt valittajan väitteen, jonka mukaan komissio oli tehnyt tältä osin ilmeisen arviointivirheen. Koska kyseessä on tosiseikkojen arviointi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, tätä arviointia ei voida asettaa kyseenalaiseksi muutoksenhaun yhteydessä.

53 Toisen valitusperusteen kolmas ja neljäs osa ovat siis osittain perusteettomia ja ne on osittain jätettävä tutkimatta.

54 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Kolmas valitusperuste

55 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että pelkkä oletus tulevaisuudessa lainvastaisten menettelytapojen muuttamisesta riitti takaamaan komissiolle sen, että perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohdassa vahvistettu yleinen tavoite saavutetaan, vaikka riidanalaisen päätöksen tekemisen ajankohtana oli kuitenkin selvää, että kaikki kantelussa ilmoitetut kilpailunvastaiset menettelytavat jatkuivat ja että niitä noudatettaisiin vielä pitkään. Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan tehnyt virheen kun se huolimatta siitä, että yhteisöjen toimielimiä on kielletty suosimasta sellaisten sopimusten tekemistä tai menettelytapojen noudattamista, jotka ovat kilpailuoikeuden vastaisia, hylkäsi valittajan esittämät perustelut, joiden mukaan komissio oli rikkonut 85 artiklaa hylätessään kantelun vaikka se olikin todennut, että CEPT-sopimus oli ristiriidassa tämän artiklan kanssa (ks. asia 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen ja Silver Line Reisebüro, tuomio 11.4.1989, Kok. 1989, s. 803, 51 ja 52 kohta; Kok. Ep. X, s. 21).

56 Ensimmäinen väite sekoittuu eräisiin valittajan jo toisen valitusperusteen kolmannessa ja neljännessä osassa esittämiin väitteisiin. Näin ollen se on syytä hylätä tämän tuomion 48—52 kohdassa esitetyistä syistä.

57 Toinen väite perustuu olettamukseen, jonka mukaan kantelijalla on oikeus saada komissiolta päätös siitä, onko perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklaa rikottu vai ei. Kuten tämän tuomion 35 kohdassa on jo esitetty, tämä olettamus on kuitenkin ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön kanssa. Lisäksi, kuten tämän tuomion 40 kohdassakin on jo korostettu, on väärin väittää, kuten valittaja on tehnyt, että komissio olisi jo todennut perustamissopimuksen 85 artiklan rikkomisen määritellessään CEPT-sopimuksen hintojen yhdenmukaistamista koskevaksi sopimukseksi, sillä tätä komissio ei todellakaan ole missään vaiheessa tehnyt.

58 Kolmas valitusperuste on näin ollen perusteeton.

Neljäs valitusperuste

59 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on loukannut valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa periaatetta, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen lainmukaisuutta voidaan arvioida ainoastaan sellaisten oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen valossa, jotka olivat jo olemassa päätöksen tekemisen ajankohtana.

60 Tältä osin on korostettava sitä, että valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka sitä paitsi vastasi valittajan itsensä

esittämään väitteeseen, kieltäytyi riidanalaiseen päätökseen kohdistuvan laillisuusvalvonnan yhteydessä tutkimasta yksityiskohtaisesti kaikkia alustavan REIMS-sopimuksen säännöksiä, sellaisena kuin se on myöhemmin ilmoitettu komissiolle. Tällainen kieltäytyminen sopii täysin yhteen sen periaatteen kanssa, johon valittaja vetoaa neljännessä valitusperusteessaan.

61 Tämä valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton.

Viides valitusperuste

62 Viidennen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittaja kiinnittää huomiota siihen, että se, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut toisaalta valituksenalaisen tuomion 58, 98 ja 61 kohdassa, on ristiriidassa sen kanssa, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut toisaalta valituksenalaisen tuomion 63, 64 ja 68 kohdassa. Nämä ristiriitaisuudet merkitsevät valittajan mukaan sitä, että perustelut ovat puutteellisia ja virheellisiä valituksenalaisen tuomion 57 kohta huomioon ottaen.

63 Tältä osin on julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 84 ja 85 kohdassa esittämistä syistä todettava, että valituksenalaisen tuomion riitautetuissa kohdissa, joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustelee sitä, että arviointiperuste, jota komissio on soveltanut hylätäkseen kantelun asiaan liittyvän yhteisön edun puuttumisen vuoksi, oli hyväksyttävissä, ei voida havaita sellaisia ristiriitaisuuksia, jotka voisivat vaikuttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelujen johdonmukaisuuteen.

64 Viidennen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen perusteeton.

65 Viidennen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että valituksenalaista tuomiota ei ole perusteltu riittävästi siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole selvittänyt niitä syitä, joiden perusteella se totesi, että esillä olevassa asiassa komission voitiin katsoa arvioineen perustellusti asiaan liittyvää yhteisön etua, kun otetaan huomioon erityisesti edellä mainitussa asiassa Automec vastaan komissio annetussa tuomiossa määritellyt kolme yhteisön edun arviointiperustetta.

66 Kuten tämän tuomion 45—47 kohdassa on jo todettu, komissiolla ei esillä olevassa asiassa ollut velvollisuutta soveltaa kolmea edellä mainitussa asiassa Automec vastaan komissio annetussa tuomiossa määriteltyä arviointiperustetta.

67 Viidennen valitusperusteen tämä osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

68 Lopuksi viidennen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole asianmukaisesti perustellut sitä, miksi se kieltäytyi hyväksymästä valittajan pyyntöjä suullisen käsittelyn uudelleenaloittamisesta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan nojalla.

69 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustelee valituksenalaisen tuomion 25 kohdassa päätöstään jättää kyseessä olevat pyynnöt hyväksymättä toteamalla, että "kantajan pyyntöjensä tueksi esittämät uudet selvitykset eivät sisällä mitään ratkaisevaa käsiteltävänä olevan asian lopputuloksen kannalta tai niissä esitetään ainoastaan sellaisia seikkoja, jotka koskevat selvästi [riidanalaisen] päätöksen antamisen jälkeistä aikaa eivätkä siten voi vaikuttaa päätöksen pätevyyteen".

70 Nämä perustelut vaikuttavat riittävän selkeiltä ja täydellisiltä siten, että valittajalla on mahdollisuus tarkistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen sisältö ja tarkastella mahdollisesti sitä, onko sillä tarvetta kyseenalaistaa tällä tavalla perustellun päätöksen pätevyys, kuten se on sittemmin yhdeksännessä valitusperusteessa tehnytkin.

71 Viidennen valitusperusteen kolmas osa ei näin ollen ole perusteltu.

72 Tästä seuraa, että viides valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Kuudes valitusperuste

73 Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt kaksinkertaisen virheen hylätessään valituksenalaisen tuomion 109 kohdassa väitteen, joka koski syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista, sillä perusteella, että valittaja ei ollut näyttänyt toteen, että esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa komissio olisi vastoin käsiteltävänä olevassa asiassa omaksumaansa kantaa asettanut yrityksille kieltopäätöksiä.

74 Valittaja väittää toisaalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti laajentanut äärimmilleen syrjintäkiellon periaatteen ulottuvuutta, koska se on verrannut komission menettelytapaa käsiteltävänä olevassa asiassa siihen, miten komissio on menetellyt saman "kaltaisessa" tilanteessa, eikä siihen, miten komissio on menetellyt "vastaavanlaisessa" tilanteessa.

75 Toisaalta yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95, IECC vastaan komissio, 16.9.1998 annetun tuomion (Kok. 1998, s. II-3645), joka annettiin samana päivänä kuin valituksenalainen tuomio, 99 ja 100 kohdassa komissio sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin itse ovat valittajan mukaan nimenomaisesti todenneet, että CEPT-sopimus oli hintojen yhdenmukaistamista koskeva sopimus. Tällaisia sopimuksia pidetään kuitenkin yleensä mitättöminä. Koska alustava REIMS-sopimus kuuluu tällaisten sopimusten ryhmään, sitä olisi pitänyt kohdella samalla tavalla. Komissio, joka teki riidanalaisen päätöksen, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka sen myöhemmin pysytti, syrjivät valittajaa ottaessaan huomioon tämän alustavan sopimuksen väitetysti myönteiset vaikutukset kilpailuun.

76 Vaikka tältä osin onkin myönnettävä, että ilmaisun "kaltainen" ("identique") sijasta valituksenalaisen tuomion 109 kohdassa olisi ollut sopivampaa käyttää ilmaisua "vastaavanlainen" ("comparable"), on syytä kuitenkin korostaa, että valittajan väitteillä ei voida asettaa kyseenalaiseksi sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnin asiaankuuluvuutta, jonka mukaan valittaja ei ollut pystynyt näyttämään toteen, että komissio olisi vastaavanlaisissa tapauksissa lähestynyt asiaa eri tavalla. Valittajan tässä tarkoituksessa esittämää väitettä, jonka mukaan komissio olisi nimenomaisesti todennut, että CEPT-sopimus oli hintojen yhdenmukaistamista koskeva sopimus, joka kuuluu näin ollen mitättömien sopimusten ryhmään, ei voida hyväksyä. Kuten tämän tuomion 40 kohdassa on jo todettu, komissio ei ole todennut, että tästä olisi ollut kyse.

77 Kuudes valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Seitsemäs valitusperuste

78 Seitsemännessä valitusperusteessa, joka nojautuu samoihin väitteisiin, jotka on jo esitetty kuudennen valitusperusteen yhteydessä, valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut oikeusvarmuuden periaatetta, koska

se on suostunut vertailemaan keskenään kilpailuoikeuden rikkomista, jota alustava REIMS-sopimus merkitsee, sekä tämän sopimuksen väitetysti myönteisiä vaikutuksia kilpailuun perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan ulkopuolella poiketen näin ollen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä.

79 Kuudennen valitusperusteen hylkäämiseksi käytettyä perustelua voidaan käyttää myös seitsemännen valitusperusteen osalta. Komissio ei näet ole tehnyt lopullista arviointia sen enempää CEPT-sopimuksesta kuin alustavasta REIMS-sopimuksestakaan perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisen osalta.

80 Lisäksi on korostettava, että seitsemännen valitusperusteen yhteydessä esitetyt väitteet perustuvat implisiittisesti sellaiseen asetuksen N:o 17 3 artiklan tulkintaan, jonka mukaan kantelijalla on oikeus vaatia päätöstä perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta tapaukseen, jota sen kantelu koskee. Kuten tämän tuomion 35 kohdassa on huomautettu, tällainen tulkinta on kuitenkin ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön kanssa.

81 Seitsemäs valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kahdeksas valitusperuste

82 Kahdeksannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen harkintavallan väärinkäytön oikeudellista käsitettä soveltaessaan, koska se on kieltäytynyt arvioimasta kokonaisvaltaisesti kaikkia niitä seikkoja, jotka valittaja oli tuonut esiin osoittaakseen, että harkintavaltaa oli käytetty esillä olevassa asiassa väärin, ja tyytynyt arvioimaan jokaista tällaista seikkaa erikseen ja jättänyt muut tekijät tutkimatta.

83 Tältä osin riittää, kun todetaan toisaalta, että valituksenalaisen tuomion 84 kohdasta ja 88 kohdan ensimmäisestä lauseesta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut kokonaisvaltaisesti kaikkia niitä seikkoja, jotka valittaja oli sille esittänyt, ja toisaalta, että valittaja ei näytä toteen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan harkintavallan väärinkäytön käsitettä valituksenalaisen tuomion 83—89 kohdassa.

84 Kahdeksas valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Yhdeksäs valitusperuste

85 Viimeisessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 25 kohdassa hylännyt sen pyynnöt suullisen käsittelyn uudelleenaloittamisesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan nojalla erityisesti sillä perusteella, että näiden pyyntöjen tueksi esitetyissä tietyissä asiakirjoissa "esitetään ainoastaan sellaisia seikkoja, jotka koskevat selvästi riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeistä aikaa eivätkä siten voi vaikuttaa päätöksen pätevyyteen". Valittajan mukaan sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi ottamasta edellä mainittuja asiakirjoja huomioon pelkästään sillä perusteella, että ne koskivat riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeistä aikaa, ilman, että se olisi edes pyrkinyt tarkistamaan, voitaisiinko siitä, miten asia on kehittynyt tämän päätöksen tekemisen jälkeen, saada selvennystä päätöksen tekemisen ajankohtana vallinneeseen tosiasialliseen ja/tai oikeudelliseen tilanteeseen, on pidettävä edellä mainitun työjärjestyksen 62 artiklan vastaisena.

86 Tältä osin on korostettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siinä perustelujen osassa, johon tässä valitusperusteessa esitetty arvostelu kohdistuu, viitannut sellaisiin valittajan esittämiin asiakirjoihin, joissa esitettiin ainoastaan seikkoja, jotka koskivat selvästi riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeistä aikaa. Valittaja on näin ollen tulkinnut väärin valituksenalaisen tuomion 25 kohtaa arvostellessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on kieltäytynyt ottamasta huomioon valittajan esittämiä asiakirjoja pelkästään sillä perusteella, että ne koskivat riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeistä aikaa.

87 Lisäksi on huomautettava, että perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla nostettua kumoamiskannetta käsiteltäessä yhteisön säädöksen tai päätöksen lainmukaisuutta on arvioitava säädöksen antamisen tai päätöksen tekemisen ajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. yhdistetyt asiat 15/76 ja 16/76, Ranska v. komissio, tuomio 7.2.1979, Kok. 1979, s. 321, 7 kohta; Kok. Ep. IV, s. 311), eikä se voi etenkään riippua yhteisön säädöksen tai päätöksen tehokkuusastetta koskevista jälkikäteisistä arvioista (ks. yhdistetyt asiat C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym., tuomio 5.10.1994, 43 kohta ja asia C-375/96, Zaninotto, tuomio 29.10.1998, Kok. 1998, s. I-6629, 66 kohta).

88 Sitä, että esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että valittajan esittämät asiakirjat koskivat sellaisia seikkoja, jotka liittyivät selvästi riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeiseen aikaan, on pidettävä puhtaasti sellaisena tosiseikkoja koskevana arviointina, jota ei voida kyseenalaistaa muutoksenhaun yhteydessä, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä jättäessään tällaiset asiakirjat suullisen käsittelyn ulkopuolelle, kun otetaan huomioon se, mitä tämän tuomion edellisessä kohdassa on todettu.

89 Yhdeksäs valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

90 Koska kaikki valittajan valitusperusteet on hylätty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

91 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio ja La Poste ovat vaatineet, että valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **International Express Carriers Conference velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Rodríguez Iglesias	La Pergola	Wathelet
Puissochet	Jann	Sevón
Colneric	von Bahr	Timmermans

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä toukokuuta 2001.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti